



Република Србија  
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ  
Рев2 600/06  
07.09.2006. година  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Николе Станојевића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању број Гж.І 2512/05 од 28. децембра 2005. године, у седници већа одржаној 7. септембра 2006. године, донео је

## П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље, изјављена против пресуде Окружног суда у Врању број Гж.І 2512/05 од 28. децембра 2005. године.

## О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Врању број Гж.І 2512/05 од 28. децембра 2005. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена је пресуда Општинског суда у Врању број П.І 842/04 од 5. новембра 2005. године којом је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди према туженом да је у радном односу на неодређено време и да се наложи туженом да јој ово право призна и накнади јој парничне трошкове све у року од 8 дана. Ставом другим је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог којим јој је отказан уговор о раду број 01-4716 од 3.9.2004. године као незаконито те да се наложи туженом да је врати на послове које је обављала до доношења спорног решења. Ставом трећим је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против назначене пресуде Окружног суда у Врању, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, а на које повреде Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је засновала радни однос код туженог као приправник дана 1.10.1999. године. Приправнички стаж јој је истекао 13.4.2000. године. Потом је више пута заснивала радни однос код туженог на одређено време и то у периодима од 12.6.2000. године до 31.3.2003. године, од 14.4.2003. године до 30.6.2003. године као и од 14.7.2003. до 5.9.2004. године. Последњи радни однос на одређено време од 14.7.2003. године заснован је до повратка раднице ВВ са породилског одсуства и тужиља је тада распоређена на послове медицинске сестре \_\_ одељења код туженог. Радница коју је тужиља замењивала почела је са радом 6.9.2004. године, а тужени је решењем од 3.9.2004. године отказао тужиљи уговор о раду закључно са 5.9.2004. године.

Имајући у виду наведене чињенице правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 23. став 3.

Закона о раду ("Службени гласник РС" број 70/2001). Тужилји је отказан уговор о раду на одређено време са даном 5.9.2004. године који је био закључен до повратка раднице ВВ са породилског одсуства која је започела са радом 6.9.2004. године. Правилно су нижестепени судови оценили да је ирелевантно то што је радница коју је тужилја замењивала током своје одсутности са рада имала различите основе одсутности (породилско одсуство, боловање, годишњи одмор) јер је релевантан датум њеног повратка и датум престанка радног односа тужилји. Управо из тих чињеница произилази закључак да нема места примени члана 23. став 4. наведеног Закона, а на које право се тужилја без разлога позива јер она није наставила да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Не може се прихватити ни ревизијска тврдња да је тужилја укупно код туженог радила на одређено време дуже од 3 године и да је стога њен радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време. Из утврђених чињеница произилази да је тужилја више пута заснивала радни однос код туженог на одређено време али по различитим основима. Прво је била приправник, потом је два пута засновала радни однос због повећаног обима посла да би последњи пут засновала радни однос до повратка привремено одсутног радника. То значи да тако заснован радни однос може да траје до повратка одсутног запосленог и да његово трајање није ограничено на рок од 3 године већ се уговором о раду утврђује рок у коме се заснива радни однос и радни однос може да траје најдуже до повратка запосленог радника као што се у конкретном случају и догодило. Те чињенице су нижестепени судови правилно ценили и правилно су применили материјално право.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци на основу члана 405. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125/2004).

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО